

man er i Stand til at faa den billigere. Personlig har jeg det Indtryk, at det just ikke er de smaa handlende, dem, der skal fordele Varerne, det er galt med. Det Organisationstryk, der lægges der, er ikke det væsentlige, det ligger langt højere oppe.

Nu er det ganske givet, at den højtærede Regering maa svare, dens egne Partifæller har jo fra denne Talerstol fremsat lignende Udtalelser. Men hvad er der at gøre? Hvad vil den højtærede Regering gøre? Vil man gribe ind? Er vi kommet dertil, at det er nødvendigt, at Samfundet faar en Ret til at gribe ind i Avancespørgsmaal? Hvis man kan faa klart og tydeligt bekræftende Svar derpaa, er jeg ogsaa temmelig overbevist om, at man vilde kunne faa adskillige Tusinder af dem, som nu længe har gaaet og drevet, i Arbejde. I Norge har man en Lov — her har vi ogsaa haft den, men vi har ophævet den —, der i Virkeligheden giver et Slags Prisdirektorat Ret til at bestemme saagar for Haandværkerne, Skræddere og Skomagere, hvor meget man har Lov at tage i Avance. Det bestemmes ikke af den paagældende selv, det bestemmes ikke af hans Organisation, men det bestemmes af dette Prisdirektorat. Det vil med andre Ord sige, at det norske Samfund har grebet ind i den enkeltes frie Ret til at skalte og valte med de Produkter, som han sælger.

Det vilde naturligvis føre noget for vidt at komme ind paa hele denne Sag, og det skal jeg ikke gøre. Men jeg synes, jeg maa være med blandt dem, der kræver ren Besked. Det nytter ikke, selv om et enkelt eller flere Partier har taget fejl i sin Politik, at man vedbliver at gaa frem ad den samme Vej, skønt Kendsgerningerne taler saa tydeligt om, at den Politik, man fører, ødelægger Samfundet. Bevares vel, hvis det er Meningen, skal jeg personlig ikke have noget derimod. Jeg er klar over, at dette Samfund ikke kan bestaa, og hvis det skal udvikles paa den Maade, som det gør nu, ophæves det ganske naturligt en Dag enten paa den ene eller paa den anden Maade. Men for de samfundsbevarende Partier her i Landet synes jeg, Stillingen er meget alvorlig, og de burde hurtigst muligt gribe ind med den Magt, som Rigsdagen i Henhold til Forfatningen har, for at regulere disse Forhold. Det er ikke tilstrækkeligt at skrive Beretninger og føre Forhandlinger med Industriraadet. Det, der kræves her,

er i allerhøjeste Grad Handling og det saa hurtigt, som det er muligt.

Der er enkelte Medlemmer, der har ment, at for at bevare det nuværende Samfund skulde vi ned til en Arbejds løn af f. Eks. 25 Ø. i Timen, og vi skulde arbejde 14 Timer i Døgnet blot for at komme over denne Krise. Er der virkelig noget æret Medlem, der tror, at noget saadant kan lade sig gøre? Det forbyder Forholdene selv. Et Menneske kan ikke leve uden et vist Kvantum Næring, og det skal købes gennem den paagældendes Arbejds kraft, thi han har intet andet end Arbejds kraften at sælge. Derfor er det ganske givet, at man ikke kan tænke sig, at saadanne Forhold kan indføres. For øvrigt har det forundret mig at høre dette, for det forekommer mig, at naar vi vedbliver at faa flere og flere arbejdsløse, er det, det drejer sig om, ikke at faa udført mere Arbejde, end hvad der anstændigvis kan kræves af dem, som er i Arbejde. Ja, jeg ved, der er mange, mange Tusinde af dem, der endnu staa opført som arbejdende, der kun arbejder Halvdelen eller 3 Fjerdedelen af Dagen, altsaa i stor Udstrækning ikke en Gang har fuld Beskæftigelse. Jeg kender visse Tilfælde, f. Eks. i mit eget Fag, hvor man meget godt kunde beskæftige flere Arbejdere, men hvor man importerer og handler med de importerede Varer til Priser, der er Fabrikanten langt gunstigere, end naar han selv skulde fremstille Varerne.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laur sen sagde: Vi maa spare saa længe og saa langt, at vi, selv om vi ikke godt kan afskaffe Lægerne, dog lader dem passe sig selv et Stykke Tid. Han mente, at vi kunde kurere os selv ved at holde Diæt og ligge i Sengen, til Sygdommen var overstaaet; og det samme var formodentlig Tilfældet med Hensyn til Dyr lægerne efter de Udtalelser, der er fremkommet fra flere ærede Medlemmer. For øvrigt har man faaet det Indtryk, naar dette Løsen blev kastet ud: Spar! spar! Spænd Livremmen ind!, at det drejede sig om, at vi skulde halvsulte alle sammen for at eksistere. Jeg ved ikke, om det er Aarsagen til, at Folk holdt op med at købe, men efter at den høje Regering og andre har brugt disse Udtryk i Agitationen, blev der almindelig Køberstrejke hos alle dem, der havde Evne til at købe. Men hvis vi skal den Vej ud, vilde det da ikke være naturligt, at vi hurtigst muligt ophævede adskillige Love? thi det kan vel ikke være Meningen,